

Но, къмъ полунощъ, когато всичко било утихнало и лѣстовичката се носѣла на сънъ въ родното си мѣсто, — тогава на небето, право надъ бѣдната колиба, изгрѣла чудно-свѣтла звѣзда. Въ колибата се чулъ слабъ гласецъ на новороденъ младенецъ. Лѣстовичката се събудила, разтърсила перцата си, погледнала чудната звѣзда на небето и слѣдъ това въ колибата. И ето що видѣла вътрѣ: на сламеното легло седѣла младата жена и въ скутитѣ си държала едно хубаво дѣте, което грѣло като слънцето. Въ колибата било свѣтло. А ето, че и небето се разтворило и ангели въ бѣли като снѣгъ дрехи запѣли нечувана до тогава пѣсенъ.

— Миръ на земята! Хвала на този, който се родитая нощъ! . . .

Ангелитѣ тѣй хубаво пѣли, че лѣстовичката се изпълнила цѣла съ радостъ и запѣла заедно съ тѣхъ надъ главата на новороденото дѣте. А то сладко се усмихвало и грѣло.

И цвѣтията се събудили отъ пѣсенъта на ангелитѣ. Отъ радостъ тѣ почнали да изпущатъ силна миризма, която изпълнила въздуха. Събудили се и другитѣ птички. И тѣ запѣли заедно съ ангелитѣ хвалѣбната пѣсенъ.

И цѣлото небе трѣпнѣло отъ тая сладка пѣсенъ, пѣта отъ ангели и птички; цвѣтията миришели, а чудната звѣзда грѣла сѣ тѣй ярко на небето и сочала къмъ колибата.

А ето и овчаритѣ, които ношували наблизо въ полето, се събудили. Ангелитѣ имъ пѣяли:

— Радвайте се, че се роди Спасителътъ начовѣци тѣ.

Тогава тѣ взели най-хубавитѣ си агнета и ги поднесли на новороденото дѣте.

Нощта прѣваляла, небето на изтокъ побѣлѣло, но звѣздата сѣ блѣстѣла и продължавала да блѣсти, когато и слънцето изгрѣло.